

John Grisham

De
voortvluchtige

A.W. Bruna Uitgevers

1

Hoewel de straatlantaarns van Strattenburg nog brandden en er nog geen spootje van een opgaande zon in het oosten te bekennen was, bruiste de parkeerplaats van de middelbare school van het leven toen de bijna honderdvijfzeventig leerlingen van de brugklas in de auto's van hun ouders aankwamen. Hun ouders zaten slaperig achter het stuur en waren maar wat blij hun kinderen een paar dagen kwijt te zijn. De kinderen hadden weinig geslapen. Ze waren de hele nacht met inpakken bezig geweest, hadden rusteloos in hun bed liggen woelen en waren lang voor zonsopgang opgestaan om te douchen, verder in te pakken en hun ouders wakker te maken. Ze hadden erop gestaan om snel te ontbijten en gedroegen zich als een groep vijfjarigen die vol spanning op de Kerstman zat te wachten. Zoals gevraagd kwamen ze allemaal precies om zes uur 's morgens bij school aan. En daar zagen ze tot hun grote opwinding vier lange, glanzende touringcarbussen staan, die met blinkende lichten en draaiende motoren in een keurige rij in het donker op hen stonden te wachten.

De werkweek van de brugklas! Zes uur met de bus naar Washington D.C., om drieënhalve dag lang alle toeristische trekpleisters te bekijken en vier nachten lang lol te trappen in een groot hotel. Om dit te kunnen betalen hadden de leerlingen maandenlang gewerkt; ze hadden op zaterdagochtend donuts verkocht, duizend auto's gewassen, straten schoongeveegd en lege flessen gerecycled, bij de winkeliers die elk jaar

een bijdrage leverden om hulp gevraagd, met kerst huis aan huis taartjes verkocht, tweedehandssportartikelen tijdens een veiling verkocht, bak-, fiets- en leesmarathons georganiseerd, en elke andere activiteit die geld zou kunnen opleveren en door het Werkweekcomité was goedgekeurd met groot enthousiasme uitgevoerd. Alle opbrengsten waren in dezelfde pot gestort. Het doel was geweest om tienduizend dollar bij elkaar te krijgen, wat niet voldoende was om alle kosten te dekken, maar genoeg om er zeker van te kunnen zijn dat de reis zou doorgaan. Dit jaar had de klas bijna twaalfduizend dollar weten te verdienen, wat betekende dat iedere leerling zelf nog honderdvijfentwintig dollar moest bijdragen.

Er waren een paar leerlingen die dat bedrag niet konden betalen, maar de school zorgde er altijd voor dat niemand thuis hoefde te blijven. Iedere leerling uit de klas ging mee naar Washington, plus tien leraren en acht ouders.

Theodore Boone was opgelucht dat zijn moeder zich niet als vrijwilligster had opgegeven. Ze hadden er tijdens het eten over gepraat. Zijn vader had al snel gezegd dat hij geen tijd had en dat hij het, zoals altijd, te druk had met zijn werk. Zijn moeder leek in het begin wel zin te hebben om mee te gaan, maar ze bedacht zich al snel dat ze ook geen tijd had. Theo had haar agenda met strafzaken bekeken en wist al dat ze in de rechtszaal moest zijn als hij in Washington lol zou trappen.

Terwijl ze in het verkeer stonden te wachten, zat Theo voorin en streefde de kop van zijn hond Judge, die half op het middenconsole zat en half op Theo's schoot lag. Judge zat altijd waar hij maar wilde en niemand van de Boone's nam ooit de moeite hem dat te verbieden.

'Heb je er zin in?' vroeg meneer Boone. Hij moest Theo afzetten, want mevrouw Boone was terug naar bed gegaan om nog een uurtje te slapen.

'Ja hoor,' zei Theo, die zijn opwinding probeerde te verbergen. 'Maar het is wel een lange busrit.'

‘Ik denk dat jullie allemaal al slapen voordat jullie de stad uit zijn. We hebben afgesproken wat de regels zijn. Heb je nog vragen?’

‘Daar hebben we het nou al tien keer over gehad,’ zei Theo licht gefrustreerd. Hij was dol op zijn ouders. Ze waren wat ouder dan de meeste andere ouders en hij was enig kind, waardoor ze soms wat al te beschermend waren. Een van de weinige dingen die hem echt ergerde, was dat ze verslaafd waren aan regeltjes. Alle regels, ongeacht wie ze had opgesteld, moesten tot op de letter worden nageleefd.

Theo nam aan dat dat kwam doordat ze allebei advocaat waren.

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei zijn vader. ‘Hou je aan de regels, doe wat je leraren zeggen, en haal geen domme dingen uit. Weet je nog wat er twee jaar geleden is gebeurd?’

Hoe zou Theo, of wie dan ook uit zijn klas, vergeten kunnen zijn wat er twee jaar geleden was gebeurd? Twee imbecielen, Jimbo Nance en Duck DeFoe, hadden met water gevulde ballonnen vanaf de vijfde etage van het hotel in de lobby gooid. Er was gelukkig niemand gewond geraakt, maar een paar mensen waren drijfnat geworden, en heel kwaad. Iemand had ze verraden en de ouders van de jongens hadden midden in de nacht zes uur moeten rijden om ze op te halen. En daarna weer zes uur terug naar Strattenburg. Jimbo had later gezegd dat het een heel lange rit was geweest. Ze waren voor een week geschorst en de school had een ander hotel voor hun werkweken moeten zoeken. Dit avontuur was inmiddels berucht in de stad en het werd gebruikt om Theo en zijn klasgenoten te waarschuwen dat ze geen gekke dingen moesten uithalen en ze angst aan te jagen.

Eindelijk parkeerden ze de auto. Theo nam afscheid van Judge en zei dat hij op de stoel moest blijven zitten. Meneer Boone opende een achterportier en haalde Theo's bagage tevoorschijn, een nylon tas die niet meer dan tien kilo mocht

wegen. Alles boven de tien kilo zou op school worden achtergelaten – een van de Belangrijke Regels! – en het kind dat zich niet aan die regel hield, zou zonder schone kleren of een tandenborstel naar Washington moeten vertrekken. Niet dat Theo zich daar erg druk over zou hebben gemaakt. Hij had met de padvinderij een week in de bossen doorgebracht met veel minder spullen.

Meneer Mount stond bij de bus met een paar weegschalen de bagage te wegen die werd ingeladen. Hij grijnsde en lachte, en leek al net zo opgewonden als zijn leerlingen. Theo's tas woog net iets minder dan negenhalve kilo. Zijn rugzak was precies op de grens van vijf kilo dus kon zijn bagage zonder problemen mee. Meneer Mount controleerde of er een naamkaartje aan zijn tas zat en zei dat Theo kon instappen.

Theo stak zijn hand uit om afscheid van zijn vader te nemen. Een moment verstijfde hij en was hij bang dat zijn vader hem wilde omhelzen of zoiets afschuwelijks, maar hij haalde opgelucht adem toen hij zei: 'Veel plezier. En vergeet niet om je moeder te bellen.' Theo stapte snel in de bus.

Iets verderop namen de meisjes met de gebruikelijke tranen en omhelzingen afscheid van hun moeders. Ze gedroegen zich alsof ze naar het front werden gestuurd en waarschijnlijk nooit meer thuis zouden komen. De stoere jongens verstijfden bij het afscheid en probeerden zo snel en met zo weinig mogelijk lichamelijk contact bij hun ouders uit de buurt te komen.

Toen de zon opkwam, was de parkeerplaats bijna leeg. Om precies zeven uur reden de vier bussen bij de school weg. Het was donderdag. De grote dag was eindelijk aangebroken en de kinderen waren rumoerig en opgewonden. Theo zat naast Chase Whipple, een goede vriend van hem, die vaak 'De Gekke Professor' werd genoemd. Om te voorkomen dat ze zouden verdwalen en in hun eentje door de gevaarlijke

straten van Washington zouden zwerven, hadden de leraren het buddysysteem geïntroduceerd. De komende vier dagen zat Theo met Chase opgezadeld en Chase met Theo, en ze moesten voortdurend van elkaar weten waar ze waren en wat ze deden. Theo wist dat dat weleens lastig zou kunnen worden, want Chase verdwaalde vaak zelfs op het terrein van hun school. Het zou nog weleens een hele klus kunnen worden om hem in de gaten te houden. Ze zouden een kamer delen met Woody Lambert en Aaron Nyquist.

Terwijl de bussen langzaam door de verlaten straten reden, zaten de jongens opgewonden te praten. Er had nog niemand een klap uitgedeeld of iemand de cap van zijn hoofd gemept. Ze waren gewaarschuwd wat er zou gebeuren als ze zich niet zouden gedragen en meneer Mount hield hen scherp in de gaten. Toen liet er iemand achter Theo een harde scheet. Dat bleek aanstekelijk te werken en nog voor ze Strattenburg achter zich hadden gelaten, wenste Theo al dat hij bij April Finemore in de bus voor hen zat.

Meneer Mount opende een raam en al snel kalmeerde iedereen weer. Dertig minuten later lagen alle jongens te slapen of gingen ze helemaal op in hun videogame.

2

Theo's kamer lag op de achtste verdieping van een nieuw hotel op Connecticut Avenue, iets minder dan een kilometer ten noorden van het Witte Huis. Vanuit zijn raam hadden hij, Chase, Woody en Aaron een mooi uitzicht op het bovenste deel van het Washington Monument, dat hoog boven de stad uittorende. Volgens hun schema zouden de jongens zaterdagochtend vroeg naar de top van het monument klimmen. Maar nu moesten ze snel naar beneden voor de lunch en daarna zouden ze de eerste bezienswaardigheden gaan bekijken.

Iedere leerling kon zelf kiezen welke van de vele trekpleisters in de stad ze wilden bekijken. Het zou meer dan een jaar kosten om alles te zien en daarom hadden meneer Mount en de andere leraren een lijst opgesteld waaruit de leerlingen konden kiezen.

April had Theo ervan weten te overtuigen dat ze het Ford's Theatre moesten zien, de plek waar Abraham Lincoln was neergeschoten, en dat leek hem een interessant idee. Theo had Chase ook weten over te halen en na de lunch verzamelde ze zich in de lobby, samen met meneer Babcock, een geschiedenisleraar, en achttien andere leerlingen. Meneer Babcock legde uit dat ze geen gebruik van een van de bussen konden maken, omdat hun groep daarvoor te klein was. In plaats daarvan zouden ze met de metro gaan. Hij vroeg wie er weleens eerder een metro had genomen. Theo en drie anderen staken hun hand op.

Ze verlieten het hotel en liepen de drukke straat op. Voor kinderen die in een kleine stad woonden, waren het rumoer en de drukte van de grote stad overweldigend. Er waren zoveel hoge gebouwen, zoveel auto's die in een slakkengang bumper tegen bumper door de straten reden, en zoveel mensen op straat, die allemaal de grootste haast schenen te hebben om ergens naartoe te gaan. Bij het metrostation Woodley Park namen ze de roltrap naar beneden en verdwenen diep onder de grond. Meneer Babcock had plastic dagkaarten voor de metro, waarmee de leerlingen maar een gedeelte van het metronet zouden kunnen gebruiken. Hun metro was halfleeg, schoon en efficiënt. Terwijl ze door de donkere tunnels reden, fluisterde April tegen Theo dat dit haar eerste ritje in een metro was. Theo antwoordde dat hij in New York al eens in een metro had gezeten, toen hij daar met zijn ouders met vakantie was geweest. Maar de metro in New York was heel anders dan die in Washington.

Toen de metro binnen een paar minuten voor de derde maal tot stilstand kwam, stapten ze bij station Metro Center uit. Ze liepen snel de trappen op en het zonlicht weer in. Meneer Babcock controleerde of iedereen nog aanwezig was en daarna begonnen ze te lopen. Een paar minuten later waren ze op 10th Street.

Meneer Babcock gebaarde dat ze moesten blijven staan en wees op een mooi gebouw van rood baksteen aan de overkant van de straat dat blijkbaar van belang was. 'Dat is Ford's Theatre,' zei hij. 'Daar is president Lincoln op 14 april 1865 neergeschoten. Zoals jullie weten, want jullie hebben allemaal hard aan je geschiedeniswerkstuk gewerkt, was er net een eind aan de burgeroorlog gekomen. Om precies te zijn had generaal Lee zich pas vijf dagen daarvoor in het gerechtsgebouw van Appomattox in Virginia aan generaal Grant overgegeven. Er heerste een fantastische stemming in de stad Washington, want de oorlog was eindelijk voorbij, en daarom besloten president

Lincoln en zijn vrouw een avondje uit te gaan. Ford's Theatre was het belangrijkste en indrukwekkendste theater van de stad en de Lincolns kwamen hier vaak om van concerten en voorstellingen te genieten. In die tijd had het theater meer dan tweeduizend zitplaatsen en de voorstelling die er toen speelde, *Our American Cousin*, was elke avond uitverkocht.'

Ze liepen verder door de straat en bleven toen weer staan. 'De burgeroorlog mocht officieel dan voorbij zijn, dat gold niet voor iedereen,' ging meneer Babcock verder. 'Een van hen was een aanhanger van de zuidelijke staten, genaamd John Wilkes Booth. Hij was een bekend acteur en tijdens de tweede inauguratie van de president, nog maar net een maand daarvoor, was er zelfs een foto van hem met Lincoln gemaakt. Booth was volledig van slag toen de zuidelijke staten zich hadden overgegeven en hij wilde wanhopig graag iets doen om te helpen. Daarom besloot hij president Lincoln te vermoorden. Aangezien het personeel van het theater hem goed kende, mocht hij bij de loge komen waar de Lincolns zaten. Hij schoot de president eenmaal door het hoofd, sprong toen op het toneel, waarbij hij zijn been brak, en vluchtte door de achterdeur naar buiten.'

Meneer Babcock draaide zich om en knikte naar het gebouw achter hen. 'Dit is het Petersen House, wat in die tijd een pension was,' vertelde hij. 'Hier werd president Lincoln naartoe gebracht en zijn de artsen de hele nacht met hem bezig geweest. Het nieuws verspreidde zich razendsnel. Er verzamelde zich hier een hele menigte en het leger werd ingezet om de mensen op een afstand te houden. President Lincoln overleed hier in de ochtend van 15 april 1865.'

En dat was het einde van de geschiedenisles. Eindelijk staken ze de straat over en liepen ze het Ford's Theatre binnen.

Na twee uur had Theo genoeg van de moord op Lincoln. Het was absoluut interessant en hij begreep het historisch belang

ervan, maar het was tijd voor wat anders. Wat hij echt cool vond was dat beneden in het museum, onder het toneel, het moordwapen lag waarmee Booth had geschoten.

Het was al bijna halfvijf toen ze weer op 10th Street stonden en terugliepen naar het station Metro Center. Het verkeer was nu nog drukker geworden en ook op het trottoir was het overvol. Hun metro zat volgepakt met mensen die na hun werk terug naar huis gingen en de rit leek veel langer te duren. Theo stond samen met Chase en April in het midden van een wagon in een drukke menigte, terwijl de metro slingerend en met veel lawaai door de tunnel reed. Hij keek rond naar de norske gezichten van de mensen om zich heen, en niemand glimlachte. Ze zagen er allemaal moe uit. Hij had nog geen idee waar hij zou gaan wonen als hij volwassen was, maar hij kon zich niet voorstellen dat hij in een grote stad zou willen wonen. Strattenburg leek precies groot genoeg. Niet te groot en niet te klein. Geen verkeersopstoppingen. Geen agressief getoeter. Geen overvolle trottoirs. Hij had er totaal geen zin in om elke dag met de metro heen en weer naar zijn werk te gaan.

Een man die ingeklemd tussen twee vrouwen op een bank zat, deed zijn krant naar beneden om de bladzijde om te slaan. Hij zat op minder dan drie meter bij Theo vandaan.

Hij kwam hem bekend voor, merkwaardig bekend zelfs. Theo haalde diep adem en wist zich langs twee mannen te wringen. Nu hij iets dichterbij was gekomen, kon hij het gezicht van de man goed zien.

Hij had hem eerder gezien, maar waar? Er was iets aan zijn gezicht veranderd. Misschien had hij zijn haar donkerder gemaakt of had hij een nieuwe bril. Plotseling realiseerde hij zich met een schok wie het was: dat was Pete Duffy.

Pete Duffy? De meest gezochte man in de geschiedenis van Strattenburg en Stratten County. De nummer zeven op de FBI-lijst van de tien meest gezochte personen. De man die

ervan werd beschuldigd dat hij zijn vrouw had vermoord, die in Strattenburg terecht had gestaan bij rechter Henry Gantry, een proces waar Theo en zijn klasgenoten zelfs bij waren geweest. De man die maar net aan een veroordeling was ontkomen, omdat rechter Gantry het proces nietig had verklaard. De man die de stad in het holst van de nacht was ontvlucht en van wie sindsdien niets meer was vernomen.

De man deed de krant weer naar beneden om een pagina om te slaan. Hij keek om zich heen en Theo dook achter een andere reiziger weg. Ze hadden elkaar net na het proces aangekeken.

Duffy had nu een snor, die hier en daar wat grijs begon te worden. Zijn gezicht verdween weer achter de krant.

Theo werd verlamd door onzekerheid. Hij had geen idee wat hij moest doen. De trein kwam weer tot stilstand en er stapten nog meer mensen in. Vervolgens stopte hij op het metrostation Dupont Circle. De volgende halte was Woodley Park. Duffy maakte geen aanstalten om uit te stappen. Hij scheen geen aktetas, boodschappentas of rugzak bij zich te hebben, zoals de meeste andere reizigers. Theo baande zich een weg door de metrowagon, zodat hij wat verder weg van zijn klasgenoten kwam te staan. Chase leek zoals altijd in een andere wereld te zijn opgegaan. April kon hij nergens ontdekken. Hij hoorde meneer Babcock zeggen dat ze zich moesten klaarmaken om uit te stappen. Theo wrong zich nog wat verder naar achteren.

Bij het station Woodley Park kwam de metro tot stilstand en vlogen de deuren open. Er stapten nog meer mensen in, terwijl zijn klasgenoten zich een weg naar buiten probeerden te banen. In de drukte merkte niemand dat Theo zich nog in de metro bevond. De deuren gingen dicht en de metro reed verder. Hij hield zijn blik op Duffy gericht, die zich achter zijn krant verscholen hield, iets wat waarschijnlijk een gewoonte van hem was geworden. Bij metrostation Cleveland

Park stapten er nog meer mensen in. Theo stuurde Chase een sms dat hij niet had kunnen uitstappen, maar dat alles in orde was. Hij zou gewoon de volgende metro terug naar Woodley Park nemen. Chase belde hem direct, maar Theo hield zijn telefoon op stil. Hij was ervan overtuigd dat meneer Babcock in paniek zou zijn. Hij zou Chase over een paar minuten wel terugbellen.

Theo begon met zijn telefoon te spelen, alsof hij een sms verstuurde of een spelletje speelde. Hij had zijn videocamera aangezet en bewoog de telefoon om zich heen, gewoon zo'n suffe dertienjarige die brutaal zijn omgeving filmde. Pete Duffy zat minder dan vijf meter bij hem vandaan kalm achter zijn krant. Theo wachtte en wachtte. Eindelijk, toen de metro het station Tenleytown naderde, liet Duffy zijn krant zakken en vouwde hem op. Hij stak de krant onder zijn arm en vijf seconden lang kreeg Theo hem duidelijk in beeld. Hij wist zelfs nog op hem in te zoomen. Toen Duffy zijn kant op keek, grijnsde hij alsof hij een punt had gescoord met zijn spelletje.

Op metrostation Tenleytown stapte Duffy uit en Theo volgde hem. Duffy liep snel, alsof hij bang was dat hij zou worden gevolgd. Na een paar minuten verloor Theo hem in de drukte uit het oog. Hij belde Chase en zei dat hij op de volgende metro stond te wachten en er met een kwartiertje zou zijn.